

AVIPI ROMÂNEȘTI

Director: Comandant al
AL. PENETRE

525

SEPTEMBRIE 1942
C.L. III, NO. 48.

ADJUTANTUL AVIATOR MIHOCDEA, CARE ÎNTR-O
LUPĂ AERIANĂ DEASUPRA MARI NEGRE, A DOBORÎT
ÎN VALURI, DOUA BOMBARDIERE BIMOTOARE BOLȘEVICE

LEI 20

Patrie, Onoare, Credință.

527

de Comandor aviator AL. DEMETRESCU

Oricât s'ar scrie de mult privind faptele și suferințele de luptă ale ostașilor români, este insuficient față de măreția clipelor pe cari ei le trăiesc acolo, mult depărta de viața liniștită a fiicărui din noi, tihnă adună de bărbăție fără de teamă a ostajilor noștri și a unor aliați lași și fără de parohie.

Am fost recent prieten ai, în mijlocul izvoarelor române ca luptă dincolo de Nipru și mi-am dat seama, în înspăierarea mea, că distanța care separă pe luptători de cei din țară este atât de mare, încât se pot găsi oameni — în special crășeni, dar din felurile puține la număr — cari să nu-și dea seama că bălățile înverșunate ce se desfășoară în Răsărit sunt tot alături pietre de hotar pentru ființa Patriei și existența fiicărui din noi.

Bănuiesc că pentru toți aceștia, rapsoarea — în vorbă și faptă — a unor teme privind: Patria, Onoarea, Credința, devin plăcutoase prin simplitate, varietate.

Au poarte dreptate oamenii indivizi, perțuși într'adevăr — mai ales atunci când păstrează în contact permanent cu cei ce luptă acolo — nu poți altmăi vorbi și nici altceva scris decât aceleși invariabile teme — Patria, Onoarea.

Credință — dar cari conștient pentru unanimitatea luptărilor noștri din Răsărit, singura lor rațiune de a fi, singurul gând care-i frământă și le călăuzesc clipa unor vieți ce nu le mai aparțin.

Seriul altă de „plicticoasă” al celor ce nu-și mai pot face altfel datoria de onoare pentru țară, nu este însă adresat celor cari „răsfoiesc” o revistă sau o publicațiune de război, ci acelor cari prin originea lor — dar mai ales prin legăturile lor sufletești față de acest pământ strămoșesc — nu consideră ca pe o povară repetarea singurelor teme cari ne interesează atât, nici nu primește asemănările dăruite de vitejia ale luptărilor din toate armata, ce pe altele neînsemnate „fapte diverse” sau „întâmplări din Capitală”.

Nu pentru „conștient” sufletești — în fiecare țară se găsește asemenea strălucire — se scrie și scriem și nici pentru aceia cari niciodată nu s'au putut caprinde în necesitate, nevoile sau rătăcirile batărilor ale noamnei noastre. Grăile lor mărunte — măștină ce și sufletul pe care-l au — nu le dau putere să se gândească la gigantice stăpânire de la Răsărit și de la cinci izvoare doprindere cu toți. Ce știu ei ce felnică legătură cîntărească sufletele unei echipaj aerian sau ceva ce însemnă jurejur din izvoare corolii al războiului ce-și atace înaintea. Pentru toți aceștia — din fărâșe presa poartă în număr — într' un poartă — scriem, românească de război și plicticoasă. Varietatea o găsim în schimb în fața celui distat alarmat — cu cât e mai neșchiob cu atât e mai interesant — sau în voalul neînsemnat al bufoanelor dale radio pentru a găsi ceva „interesant”.

Pentru acești oameni cu judecată deformată și cari își închină ochi în fața aderărilor paricele; cari fac „politică” și „măști” strategice — fără a dispune de o legătură vechită și nici de elemente ben simți — și în capetul cărora nu se află decât regretul pentru lipsa stăruirii de laie sau a postărilor de lăcătușă extra fină, pentru aceștia nici cei de acolo nu luptă și nici cei din interior nu scrie Stăruirea noamnei, ai li umărească deșigur din cine știe ce publicațiune scrisă în limbă străină, în paginile cărora în loc de scene plicticoase de război găsim în abundanță, chipuri de „omni” cu paharul în mână și cu diverse farti la buletin, iar în loc de „dări de onoare” căpeta meritelor luptei noștri noam, „completându”-și legăturile ale omni „bătăi” de hotel caracare.

Între ei însă — și ce atât mai mult cu cât numărul lor e limitat ce și conștiența lor — vor totuși înțelega Ostajul român și-a dat viața pentru Țară, Tu, în ce fel și activă pentru ea?

St. Lt. en. Bicșanu I., decorat
cu „Mihai Viteazul”
15. 10. 42

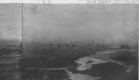
St. en. Grosușanu, decorat
cu „Mihai Viteazul”
14. 10. 42

Adj. en. Budai, distins
cu „Mihai Viteazul”
15. 10. 42

ARIPI ROMANEȘTI

- „Teatrul lumii se joacă pe aici”, zise el.
3. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
4. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
5. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.

6. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
7. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
8. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
9. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
10. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.
11. Biroulul revistei „România” din vremea lui Ceaușescu, în timpul celui de-al doilea război mondial.

CRONICA RĂZBOIULUI

aerian

de ROMULUS ȘEȘANU

Operațiile dintre

1—15 SEPTEMBRIE 1943

Subscrierilor de zori britanici ai atacului, războiului Balibar, a continuat în ziua de 1 Septembrie a. c., cu în mijlocul trei luni aviație anglo-americană care a atacat atacuri teroriste destinate Germania) a aruncat, în total, 70.500 tone bombe față de 12.000 tone bombe din perioada corespunzătoare a anului 1942.

Prin aceste cifre comparative, subsemnatul de zori, Balibar, a urmărit să scoată în relief că atacurile aeriene cu caracter terrorist împotriva Germaniei — și mai trebuie să adăugăm și împotriva Italiei până la 3 Septembrie, când aviația noastră a captivat, cu și a teritoriilor ocupate de germani în Europa occidentală — au fost mult intensificate în vara anului 1943.

În ziua de 1 Septembrie s'a atacat din Londra cu 2000 tone bombe explozive și fieri acroșate în 47 minute asupra orașelor germane Mannheim și Ludwigshafen, iar cel mai violent atac aerian s'a suferit asupra München. În ultimele două săptămâni, aviația de bombardament anglo-americană, pe lângă diferitele trupe din Germania, a mai bombardat Bruxelles, Paris, Bezan, Albeville și alte localități din Olanda, Belgia, Franța și Grecia.

Nu mai încape nicio îndoielă că aceste atacuri aeriene „teroriste” nu au avut alt scop decât să zdrovească asupra maselor populaționale civile prin distrugerea aceluiașor de locuințe din orașe, cu și a monumentelor artistice, culturale, a bibliotecilor și dincolo de apăsătoare și înfrigurătoare.

„Ziarul englez „Daily Sketch” a publicat o notă a corespondentului său atestat pe lângă comisarul general anglo-american, că mai trebuie să se facă aceluși război între atacurile aeriene de-amplas terroriste asupra orașelor, și mai trebuie să se continue combaterea civilă asupra populațiilor civile, cu avocați fiind războiul terrorist, întrucât până la urmă trebuie să se facă război asupra orașelor în care sunt tone de bombe, și și nașterii”.

Efecte de această natură nu s'au produs în Germania, a și dintr-o populație civilă în modurile morale și fizice cu toate suferințele ce le-a îndurat și le îndură în urma acestor atacuri aeriene condamnabile din punctul de vedere uman și care denotă însemnate primitive de disprețuire ale omului ce le arădău. Fără să lăsa scopul de interesul superiorilor ale civilizației și nici chiar de eventualele compensații. Numai călărea periculoasă în englezi au format cel mai înfrigorat atacurilor aeriene teroriste anglo-american, dar mai mult de toate represalii.

Pentru deosebi ai boierii H. Paul, din Londra, a declarat că englezii vor regreta într-o zi distrugerărilor materiale și culturale pretinse din Germania, Italia, Franța și din alte părți, care nu vor mai putea fi restaurate, cu toate asigurările date de d. Roosevelt, care confundă blocurile moderne cu monumentele artistice și științifice. Alți englezi, de J. H. Uldham, a scris că lanțurile bombarde explozive și incendiar asupra locuințelor oamenilor care în astfel de epoci cu suferințe civilizației.

Comandantul militar suedez, colonelul Bruch, a observat că după raidurile teroriste asupra orașelor Hamburg, Berlin și München, nu se mai poate pretinde că ele încă și sunt decât scopuri militare. Notăm cu regretul unei distrugerii masive și sistematice a țării lui Hitler a fost înlocuită întrucât dintr-o înfrigorată războiului de guvernul britanic.

Într-un extras din procesul verbal al ședinței din 15 Noiembrie 1929 a Consiliului superior britanic, ținut la Londra:

SBURĂTORII ROMÂNIE

de LUISI CUCCO *)

Septembrie „Undeva pe front”

Un agent care avea ca semn distinctiv un elefant, unul din acele minunate aparate de transport, care zboară ore întregi, făcând legătura între țară și câmpul de luptă înaintat, zboară fără apărare, atârnând ușor creasta doborârilor, vărfurile pomilor, spuma mării până la limbile dugmone, și zboară, zboară mereu, încotro și acum.

*) D. LUISI CUCCO este bine cunoscutul jurnalist italian — corespondent de război al marșului albastru „Corriere della Sera” — care de mai bine de doi ani, a strălucit, pe front, gălăgios, mustră dobor.

Artizile sale — atât de elegante pentru ocazii și așa corâle — au fost demersuri către la presa română și străină, la radio, etc.

Pentru permanența sa activitate de război, pentru dragostea și sinceritatea colaborării sale, dar în special pentru conștința sa prezantă pe front, la primele lui de unde la cunoscut reportajele, d. Luigi Cucco a fost decorat cu „Stemma Română” la gradul de ofițer, cu spada și panglica Virtutei Militare.

Revista „Arti Românești” — pe această cale — îl mulțumește pentru darurile sa colaborate.

zător ducând una din cele mai aprige bătălii de pe frontul rusesc, bătălia distanțelor, încălțate până peste poale cu oameni și materiale, îndesate cu saci de pământ.

— „bine să veni, prețene avion, cu vești de acasă” — unul din aceste timoniere de transport m'a dus într'un abor care nu se mai sperieva la Comandamentul Corpului Aerian Român.

Încă de pe drum, regăsisem printre cei care alcătuiau echipajul, vechi prieteni. Radio-telegrafistul fusese la Stalingrad. El înălțasem acum un an pe unul din ne-rodonurile din siepă, dintre Don și Volga, pe vremea când diviziile românești apărau cu nemăsurată viteză aceste avânt-posturi ale civilizației occidentale, ale dăhului creștin, ale gândirii europene apăsate în fața lui.

Abia pleassem când, depășind firea amintirilor, ne găsim scufundați în plină atmosferă de război. Rețrăiam în minte întâmplările mărețe din acele zile de neuitat, avioanele aeriene și porneau din nou sub focul direct al brandi-urilor dămane, pe când tancurile bolșevici stau la pândă la marginea terenului. Aducau năvălii pentru aspirarea celor rămași pe câmpul de luptă, evacuau pe cei răniți și bolnavi, sbucăd grin vifor și crivă, strângându-și ziduri de ceață și cerșă groasă a norilor.

— „Odată pleasem cu patruzeci și cinci de oameni pe boed! Nu găsim nici noi cum reușisem să școlăm. Ne lăscam să nu ne lase sperat. Pilotul pară fi amuzat de la plămâni cu amădușă mîlăle”.

Nu puteam să-mi doresc o introducere mai demnă, mai înălțătoare pentru călătoria mea la Corpul Aerian Român. M'am prezentat Șefului Statului Major care, la o mie de kilometri de București, gâde să-și păstreze, în mijlocul peronărilor și a grijiilor sarelui sale, neturbat, scosul finăci vechi de totdeauna.

— „Duceți-vă la șeful biroului alai, Acolo vă veți simți ca la dumneavoastră acasă. Locotenent-comandorul apune că are rude în Delta. Ba mai mult: mi se pare că se trage chină din Garibaldi”.

Avusesem la mine actele liberate de Statul Major — cu

zăturile și tălăturile mele scotese bătăie și cîntec; dar abia
ajuns, peștiul biroului doi m'a suprasădit, rămas el și
do ce, Pirandello și tot timpul pe care l-am petrecut cu
aviatorii români, am fost și am rămas Pirandello, chiar
dacă între autorul piesei „Omni, bestia și viața” și
mine nu există nici o legătură, doar poate faptul că pe
amândoi nu cheamă Luigi. Și aceste amintiri revin să
facă mai prețioasă, mai plăcută, mai frățească lega-
tura care mă apropie de prieten și comandantul aviației
române.

Pentru încă o săptămână am fost mînușă lor,
pentru încă o săptămână am trăit viața lor, împărțind
cu ei soarta de pește sub un cer, sau lângă, peretele
unei țărîci, mînușă la aceeași poartă, spălîndu-ne în
același lăptos. Cu ei am sîrbit, cu ei am auzit bătăind
pe deasupra capului bombardamente bolșevice care pe
cîi erau de apăsătoare, pe alții erau de înfățișare. I-am
văzut pleacă la lăptosul pentru aspre mînușă de ră-
zboi; vîntătoare sub alarmă, când cerul se întinse de a-
vioane cu stele roșii; atunci la noduri de comunicație
și colone în mare, rectoșaghi strălucite împinse pî-
nă în mîna teritoriului înaintea lăptosului înaintea
dusă hărților, ruși de oboseli, întovîrși de tensiune
nervosă și totuși mîndri și activi. Aparatele erau cu-
rătoare de lăptos, purta semnul strălucit al lăptosului, dar
piloții adăuau vesela sau prezența izbitoare.

Zile de activitate frenetică, intensă, când câmpul
de lăptos nu cunoștea o clipă de răgaz, când abia s'a în-
toroșat o escadrilă cu alba și decolă spre obiectivele vră-
șmase. Toate specializările veneau la rînd: vîntătoare,
bombardament în picaj, bombardament în șor orizont-
al, asalt, reconnoaștere. Corpul român de aviație, așa
cum l-am văzut eu, era o mișcare minunată, armonioasă,
pregătită pentru toate sarcinile, gata pentru toate ne-
voile: un organism complet, puternic, o minunată ma-
șină de război pusă în serviciul unor oameni căzușorii.
Am petrecut cu aviatorii unele din cele mai frumoase
zile din viața mea de corespondent de război. Pentru
mine a fost ca o bază de energie. Am sorbit de la izvoa-
rele cele mai limpede și vîșoare ale entuziasmului. Amîn-
tirea ororilor petrecute pe front, a căminilor pe care l-am
cunoscut și pe care l-am văzut lăptos cu un curaj și o
voință egală cu disciplina lui va rămîne întotdeauna
scumpă.

Au pornit să lucreze la începutul lunii Iunie, când
stea înălțată era o mare de furateli de toate culorile,
sare uscată în bălta vîntului și câmpurile de floarea
soarelui își lăsa ochii cu galbenul sură, agrob, înso-
țindu-l cu corolile înfipite pe tulpinile joșene. Au văzut
herbele uscându-se, pîmîntul lăptosindu-se, brăzdușele
de crăpătură înțelese, sub soarele neiertător al lunii
August. Au cunoscut înălțarea aerului, chinul soarelui, au

Un atelier mobil pe un aerodrom
înalt.

văzut peștiul nădăd ca o boală de metal, întotdeauna
acoperindu-se de nori de furtună. S'au întors la o
dimă picătură ale ploilor de toamnă, la cele dintră vîn-
turi reci suflînd de la nord. Și sunt încă pe front cu o
voință neclintită, cu un ală mînie. Uniformele s'au cum
decolorat, surul gîșoarelor s'au mai îngrăit; fețele sunt
arse de soare și poartă obraji cam trăși, dar sufletele nu
rămasesc neputine, gătitoare!

Generalul Comandant al C. A. R. s'a deplasat pe un
cîmp întins; ca de obicei a stabilit un comandament
operativ în apropierea imediată a frontului și își petrece
orele libere pe aerodromuri, în mijlocul echipajilor.
Comandamentul este așezat într-o țărîcă de o sim-
plitate francească: acolo stau generalul, peștiul biroului
de operațiuni, ofițerul superior german de legătură, un
diplomat, un telegrafist, patru soldați. Nu s'ar putea
mehipi nimic mai simplu și în același timp mai aprin-
t. Generalul lucrează într-o odaie goală unde nu se
afă decât o masă, un telefon și o bătă mare pe perete.
E în picioare încă din fața zilei, o zi cîștigă, neobă-
nuș de rece. Cu toate că aerul nu este încă înalt, s'a
și pus problema aerului unor soare. Generalul se
poartă la o masă de lăptos ca să se încălzească și să
înceapă cu nerăbdare rezultatul unei reconnoașteri topo-
logice pentru a afla condițiile timpului asupra obie-
ctivelor. Își masă zace un teac de ordine de operațiuni.

— „Să sperăm că azi o să putem lucra”, spune, cu
și cum Corpul până acum nu ar fi înalt!

Profil de așteptare pentru ca să-și ceară să-și facă in-
toroșul „Corpului” său, alături de „Grupul Aerian de
lăptos” apoi înaintea cu noua materială și organizația cu o
mare unitate cu destinarea unui sector operativ de care
aviatorii români nu se deplina răspundători. A fost o
minut impuțătoare care l'a angajat pe tot, fără cru-
tare. Vîntătoare a ajuns până la 6 șoruri pe zi, au lăptos
pînă la cinci, iar bombardamentul pînă la trei pe zi.
Caruselul bombardierilor în picaj era înaltă special
în Cămin a fost impresionant. Au fost zăburări min-
mă decă 80 de mînușă într-o singură zi.

Nu este datorica mea să povățesc rezultatele pe care
generalul mi le înălță. Obiecte foarte dese pe balo-
tinele germane și pe ordinea de zi semnate de Condu-
citor, un ilustri și ridicat în slavă, opera aviației româ-
ne de la Bărbos la mare în vremea ofensivă de vară.
Generalul expune date și cifre cu un limbaj rece, pre-
cis, dar privirea îi se luminează, gîșul îi tremură cu pa-
tina când lui vorbește de echipaj, când lui face cu
curvate mîșcate două mînușă elogiul valorii lor, a cer-
hiciei lor, a rezistenței la oboseli și la trudă, a spiritului
de lăptos mereu viu.

Pe câmpul de vîntătoare găsesc pe căpitanul Scutur,
veche cămină din vremea descrierii Bărbosului și a
cuceririi Odesei. Acum își îndepărtează a treia cămi-
pă.

panglică de mitraliere pe locomotivă, vine unul depăși din apropierea câmpului, făcând să pleznească ca-
zanche și să pătrundă norii albi de aburi.

Buși, adănc mânăși, încearcă o acțiune de represalii; se îndreaptă spre câmpul vânătorilor români, căvălăsc în masă, mitraliază, se retrag. Mult agomat pentru nimic: străciunile sunt foarte mici, nesemnificative. A doua zi nu este nici un aparat român care după loviturile inamicului să nu poată zbura.

— „Grosav lucru mai cred că au făcut și ciolovecii”, spun vânătorii români. Căsele și câmpurile se mai laudă și ce-or să mai povestească. O săptămână că se-au făcut chiulii. Ar trebui să aștepte că au făcut-o de oșii.

Ză și făcut. Un pilot care știe rușele scrie cu frumoasa literă chirilică în mesaj pentru vânătorii inamici de pe câmpul de la Starobelsk. Mesajul este lăchis într-o cutie de conserve, legat cu o fâșie de pânză și o celăscă este înăscărată să-l predea. Cu o îndrăzneală de necrezut vânătorii se luptă deci, pe aeroportul dușman și se lasă în jos până ating apinoase pământul în infernul apărării contra-aeriene, lasă să cadă cutia și nu trag nici un foc pentru că era o vizită ocazională, nu o acțiune de război.

Messagele dădea relații asupra rezultatului negativ al atacului mamei și deaceia zămenii nu se gândea la un motiv de propagandă, un pilot rus era poșil să străzue pe câmpul românilor pentru ca să poată să-și dea seama cu ochii lui de falimentul acțiunii și chiar poate să lăveze cum se conduce un atac. Pilotul ar fi putut apoi să plece liniștit: vânătorii români li dăduseră asigurarea pe cuvântul lor de onoare.

Bine înțeles, rușii au ridicat mânia, rămânând cu lafrângerea

suferită în ajun și cu rușinea unei provocări fără armare...

— „Ai fost la bombardieri? Cum li găsiți?” mă întrebă generalul.

— „Voi și războinici, ca și vânătorii”, răspund.

Generalul râde și vrea să știe cu amănunt să spun, li lămuresc că m'am obișnuit să privesc bombardieri ca pe oameni cu judecată, rezerveți, serioși și gânditori tocmai din pricina felului serioselor lor, de înșă învățaji cu absoțur lungi și grele, cu studiul câștig și al obiectivelor, cu navigația instrumentală. Același însă, încheiat, sunt sperințeni, expansivi, cum par de obicei vânătorii.

În realitate, bombardierii, în așteptarea ordinului de operațiune, scurtează carul schimbărilor pe care norii se rostogolesc, asigurați înclădă în dimineața aceea se va putea lucra, orău, acționatori de volocșe, răspândind la jurul lor energie, ca niște studenți la vacanță, își construiesc un sat — celulele sat al lui Cărlie — cu câștiri, grădinițe, izmări de sport, cabane și chiar un bar: o minune! Fiecare cabană are un amăr din cele mai strălucitoare, ca viclele dintr-o stațiune climaterică de pe valea Pravelei. Îi vine să intre și să rămână în ele.

Grupul de bombardament strălucete de sănătate, satisfăcut de aparare, cuvariazat de rezultat. În mai puțin de douăzeci de zile a mai făcut încă vreo jumătate de mie de ore de abso și a produs inamicului pierderi grave: precizându-l lor de iragere a devotat proverbială.

Erăm în cabana comandamentului grupului de aviație, când s'a dat o alarmă aeriană. Ca să spun sădevărlul, ar trebui să precizăm că alarma este un fel de a vorbi: nu sună nici străna și nu se trag nici ciolopele. Lătratul apărării anti-aeriene care intră în acțiune, dă semnalul de atac. Loviturile de tun agnăuă bătăle, puzăile de sculmuri tremură și scârșite din toate încheieturile, fetelele gan, între o babulăscă și alta se aude în lăudul cerului bătăle avioanelor când se vorbea de un atac în abso rezant; atunci strigă înamice întănuce pentru o elipă dreptunghiulară luminoasă al forestri.

Într-o zi cât am stat pe câmp cred că au fost mai puțin de cinci sau șase atacuri, dar nu trebuie să-și pese de asta. Terenul este atât de aproape de front, este frontul înșup, așa că nici n'are putea fi elicit. E ca și cum ai fi în tranșee: e normal ca de partea ceaștă să se tragă. Comandantul, în vreme ce agomolul bulănturii acopera

nie hot în mijlocul aceluși grup care a avut drept comandant pe vâș Popoișanu și Ilașu. El însuși l-a comandat: un grup legendar care și-a sărbătorit de mult cota de o dușă suită victorie. Acuma „cota 200” a fost ca mult depășită și tu trece o zi, se poate spune, ca o nouă izbândă să nu i se adauge la glorioasă ei coveșă. Este grupul agilor: grupul lui B. Cantacuzino, Șerbanescu, Grecușu, Mitru, Dăbule, cavalerii ai ordinului Mihai Viteazul; e grupul lui Popescu „Ciocinel”; e grupul care într-o singură zi a obținut 22 de victorii.

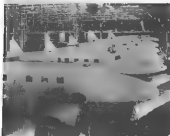
Căpitănu Șcuriu se codește câțiva timp dar pe urmă începu să-și vorbească cu o căldură crescândă. Nu-mi povestește de el ci de camarazi, de grup și episoadele înfocare și se înălțase. E lesne de închipuit câte sunt împreună, socotind grupul a făcut de la începutul războiului cam la vreo 15.000 de morți. O înălțare pitorească și lăzile mi-a rămas întipărită în minte și vreau să-o povestesc. Este atunci în abso rezant pe aeroportul de la Starobelsk flota de zece aparate rare zburlând prin burașul artileriei contra aeriene, s'au lăsat în jos până la câțiva metri și au mitralizat apărările risipite pe teren. Cinci sub viclele de bombă se aprind și ard, alte douăzeci sunt scurse din bușii cu strigăte distruse, elicele sfârâșăie, rezervoarele perforate. Pentru a încunța opera, vânătorii descarcă

Un grup de aviațori după bombardament.

© ntre japoanele de avion
 1. 01. 2000. 0. 2. 0

Flot croat pe traseul de lă

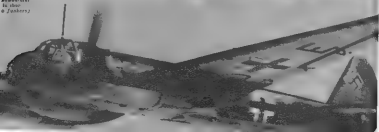

INLIATION

Flot croat pe traseul de lă

bombardier
 în 1940
 @ Jankens)

Formația de avioane japoneze la scară peșta mare
 (Formația)

OSTRI

© revista comară a
 militarilor este teh-
 nică necesară
 (Foto Junkers)

Sus din dreapta: Radio-
 telegrafistul unui bom-
 bardier japonez trans-
 mite schimbului de
 aer la prind pe
 radio

Flota de bombe
 distrus bombardier
 japonez

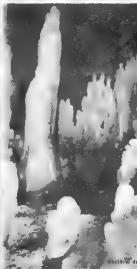

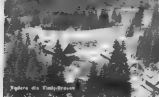

Horca de leña de
Bosque-Monasterio

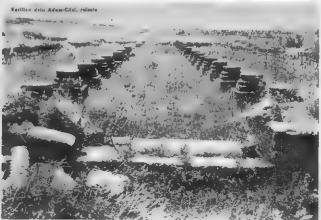
TRAN- NOSTRA

Padura din Timpul-Strain

Strada din Timpul-Strain la ora amiezii

Grădina din Timpul-Strain, vedere

ntre şurubierii unui grup de vânători români care luptă pe frontul de la Donet, o figură populară este lt. von Boremsky, cavaler al Cruci de Fec, cu peste 90 avioane însoţite doborâte prin luna Mui. Vesel, degajat, cântărea excepţional în aer, în timpul când se făceau misiuni mijie, şurubierii germani era şi un băiat de spirit. Era veşnic gata să le facă rugărilor câte o şotie, fie că executa vreo zonă prin surprindere asupra aerodromurilor lor, vecine cu ei, fiindcă nu-i despărţeau decât linia frontului, fie că — la o cupă de şampanie, le tronaau băşilor cele mai năstruşnice idei prin cap.

Aşa s'a petrecut la 6 Mai zi care a rămas în memoria şurubierilor germani şi români, ca „ziua lui Milu" pentru prestigiul celor 5 av. toate doborâte numău de el, ca ziua „cutiei de conserve", dacă ne oprim numău în lătură ei anecdote ca ş' cum ar putea-o zăta cauză, din cei care au trăit-o, când de ea se făgăduieşte întâmplări de huz

Frontul prezenta această circumstanţă a vecinătăţii apropiate a aerodromurilor de prima linie, în căt vizibile erau dese şi urzube, şi deoparte şi de alta, lăra în timp când vânătorii noştri atacau Sava-

stocat o locomotivă. Apoi au atacat cu toţi în fir indian aerodromul, de trei ori revenind cu după de foc al avioanelor automate dela bordul avioanelor

Cinci avioane bolşevici au fost distruse la sol, cu tot trul violent al bateriilor antiaeriene nemene din aştrărea aerodromului care, din surprize la primul atac, au rindit o perdea densă de explozii la celelalte două atacuri, în calea vânătorilor noştri

Cinci avioane incendiate şi distruse, erau opera a cinci aviatori români. Îndărjaji, ruşi trimis apoi scări o formaţie puternică de I. L. 2 avioane de asalt şi vânătoare, vreo 40 de avioane, fără ca să fi realizat nimic, acim rănit, nici o avare, ca şi cum nici nu ar fi dat ataci sălt

Atacul durase 20 minute fără ca să sîrte nici măcar vrea bună cu care a stăruiea înseşi din atacul lor asupra aerodromului inamic. Cu altă mai mult cu căt lt. von Boremsky auzise că românii au incendiat cele cinci avioane, iar Generalul Comandant al Flotei Germane le trimise felicitările sale însoţite de un dar regal: 2 lăzi cu şampanie franţuzească.

Aşa că sarm a avut loc o masa imensă, cu o cină de excepţional şi într-o amodată din a-celca care deghetă iarnă, des-

lt. von Boremsky şi Cpt. av. Dan Scurtu
lătra două mănăi

crește frunțile și îndoamă pe fiecare să potreză și să invente, cele mai vechi chibzușuri. Așa te veni cuva ideea „mesajului în cutia de conserve”. Propriu zis nu s’ar putea stabili paternitatea ideii. Unul a fost cu inițiativa, altul cu textul ei, al treilea cu ideea originală a mijlocului de a transmite și așa mai departe. Întât toată lumea de acolo a participat la punerea ei în acțiune.

— Mă, da fraeri mei sunt ruși, țării! Să vie ei 40 și să mi, omorâți nici măcar un șobolan.

În schimb noi le-am făcut atâtea 5 avioane. Al lui d. cpt. Scurtu era mai mare, Bostonul ăla.

— O idee, băieți, o idee genială!

S’o umm! Să amana!

— Ce ar fi să le scriem rușilor

— Da, da, dar ce să le scriem?

— Că nu bombardăm prost și că nu au făcut nimic.

— Bravo, se aprobă! dar cum o scrie?

Păi s’avam pe Anușea și pe Chir.

Și au început a scrie, o invitație politicoasă și cavalerescă:

„Vă adreșăm curajul încredințându-ne viața, dar vă asigurăm că efectul a fost nul. Dacă vreți să vă cotușești, lăvălăm un pilot dela dvs. să vie să aterizeze în noi și-l asigurăm pe cuvânt de cunoaștere de dușmăni și de luptători că nu i se va întâmpla nimic. Iar la plocare, va fi escortat până acasă de o echipă de siguranță”

Mesajul aprobat de toată lumea prin votare cu „chiot”, a fost introdus într-o cutie de conserve, cutia a fost sigilată cu bandaj lat și, a doua zi, st. Heerschruman a luat-o cu el. În patrulă cu lt. von Boremsky și cpt. Dan Scurtu. Au trecut la răsămole deasupra aerodromului inamic, au revenit apoi la verticală terrenală lăsând mesajul în forma lui străluc.

Întorzi acasă, băieții au început pregătirile pentru primirea pilotului rus care ar fi venit să răspundă la amabila invitație a aviatorilor germani și români. Pe traseul pe care ar fi trebuit să vie, se așteptase să au se reacționeze contra unui avion inelut, iar la băcărlă Grupul se pregătise o bălătură strâșnică pentru neobișnuitul cașpete aslept.

Și așa, când toate erau pregătite și se făceau pronosticuri dacă arc

să vie sau nu, bineluleș cu escadrila cpt. Șerbănescu în alarmă, cum era obiceiul locului și al răș-bonului, s’au văzut

Alarmă!

În loc de unul singur, ruși au înțeles să trimită vreo 25 de Bostonuri, vreo 15 lags-uri și 30 de vânătoei...

Bune, mincare și bălătură era pentru toți munafiri aceștia nepofliți, dar băieții chibzușului Șerbănescu, alt. Mălu, lt. Grotanu, adj. Chirvănuș, pe de o parte, și o patrulă dela germani pe de altă parte, au decolat să-i primescă cum se cuvine și cum stă bine în asemenea împrejurări. Și în loc de beție pe jos, la popotă, au lăcut băieții noștri o boacă cu bolșevici, pe cer, de le-a ieșit prin nas toată jăvna.

Zina acela s’a soldat cu 19 avioane doborâte, dintre care germani au doborât 11, lt. Grotanu, adj. Chirvănuș și cpt. Șerbănescu, câte unul, iar Mălu Ion, acest ofițer de echipaj mărunt dar energic și care eale cel mai vechi vânător din țara noastră, a doborât cinci avioane din cele nepoflite la băcărlă pre-juli.

ION BALEANU

Cpt. av. Șerbănescu și lt. Mălu în zbor

Cpt. Scurtu și Căstăcelas

În general, în avion, fetele trebuie să aibă o trufă deșăgăită, să arde indiferență, să nu aibă decât o singură manifestare egoistă: să poartă, mai ales, o ținută înțeleptă, ca să nu creeze neliniște și griji. Avionul este mare și complicat, ca o casă și fiecare membru al echipei nu poate să fie aruncat decât în secțiunile lui. Așa că te aștepți să nu știi ce se întâmplă pe aer. Comandantul de bord nu știe decât să zărească și să zărească, mecanicul de bord, cum merge navigația, etc., și astfel fiecare membru din echipaj poate să descopere ceva nepăcitos care să îl dispoună sau să neliniștească pe ceilalți.

Așa — spre exemplu — câteva nepăcitosuri pe care le poți afla:

După descalarea unui bombardament, nimeni nu mai ține seama de navigație. Toți au grîbi să strîngă formația, să evite atacul barejelor de A.C.A. și abia după ce totul a rămas în ordine, pilotul cere reprogramarea în O. D. M. așa cum a zărit o habă de țară și ajungă cu toată încrederea, capul în compas care îl duce sigură acasă. După repetate cereri, el a început să arde printr-o rată și a zărit că avionul se îndreaptă în direcția țării. După ce a zărit că țara este în direcția țării, el a început să arde printr-o rată și a zărit că avionul se îndreaptă în direcția țării.

Echipajul se apropie cu hotărîre de obiectiv și toate galele să promiscă toate avioanele dușmanii, când deodată Comandantul, dintr-o dată, îl arde că în spatele lui de bombă nu se deschide, sau

Domeniile câmpului, avem 2 rezerve și o rezervă de rezervă și o rezervă de rezervă.

Pe stăruirea pe pînă, mecanicul se apropie de urechea pilotului și spune: „Urechea ta ca roata din dreapta are cauzele ei.”

DE LA BORD

(Schimb de viață a bordurilor de Cpt. av. C. STOENESCU)

lăși ca se poate întâmpla atunci când o dată din intenția avionului nu funcționează (mecanica) și când un om nu are nici o idee de lăsat.

În anul 1938 la Brașov și făcând o vizită de antrenament cu avioanele S.A. Mășinile de nou și abia în copilărie. Pilotul prim de Locul Comandantului și C. Stoenescu Comandantul unei Flotei de bombardament, se găsea secund ajutându-l pe pilotul prim și pe pilotul secund mecanic de bord. Totul era în ordine, dar în acel moment nu aveam ce face, am început să discut cu mecanicul de bord, de obicei, cum așe.

— Mă Udolu, ca a avut Nr. 3 de cu a porni!

— Ordonați! N-am auzit!
— Numai! Ies — în! Amând — din
dumnești!

Ace „dumnești” vinet
Căci Dumnești!

Dumnești Comandor Cristescu auzit la
ce (pece, înțeleasă) ngruț

— Ceil Căci mî de (pece)
Eu, foarte împăcatul și înțel!

A... nău! Vorbeam cu maeștru
Că!

A... Căve do er dumnești!

— Că! (Nu că lămurit, dar a nău!)
Eu, maeștru Udele, după un timp

Dumnești Căpitan, am fost la L.A.B.
— Am gîit gîituri pentru mî?

— Că mî gîit!

— Comand! Și ca să mî lămuresc
și-a mai lăsat și nău maeștru cu anță-

lăsat în pără.

Dumnești Comandor Cristescu înțeleasă
cepe!

— Ceil De ca (pece)?
Și eu și maeștru Udele, care na-am dat

naam, am răspuns într'un glas
— Nău! Dumnești Comandor, și ca să

na mai lă dăscăie, am dălmăl amănd
și din cap și din mîni

Dumnești Comandor, nău! lămurit
— Dar ce a fost!

— La număru nouă este gîituri
Dumnești Comandor, lămurit și nău!

— Tăceți decăci din gîit și nu mai
făți aș!

Alfodelă, în prime compense, după ce
bombardelem lămură de avioane dăle
Odele, ne înțelesăm spre căci. Fost
și A.C.A., foarte puternic și scăpător
bescum (lămură). Mănușă a succușă-
răci căci pele erale petrușproce tr-
aș și mînușă înțele. Abia se rălăscu
bomajă, când pe mine m'a apucat aș
o mînușă pîlăușă, care m'a îndreptă

gherăde la maeștru și la un sprî nău! V
eu la maeștru și pîlăușă odăle eu, odăle
dălmăle Șchobasch, observator mae
cu rădău!

Eu, cu gîndul la sprî, mă adresă
Șchobasch

— Cine pîlăușă aș vinet la maeștru?

El, lău din serie și lău maeștru o lău
mă, m'a înțeleș nău! Echipele aș înțel
„sub pîlăușă”, aș că lău! Au amăne
ochi asupra mea. Mă-am dat naam că c
și mî înțeleșău și am vîit să return
e înțeleșă, dar nu mai era chip.

Căpitan Șchobasch

— Cum! Ordonați! Ce c'a înțeleșău!

Eu, mîl sperență de a fi înțeleșă.

— Vinet! Vinet! La pîlău!

Căpitan Șchobasch, foarte nădumet
și maeștru

— Cum! Vinet!

Maeștru Căci mîl să pîlăușă de
ce a vorba, a lăușă capul pîlăușă noi
după ce a „pîlău” dău, a lăușău sperență

— Vinet Cine vinet!

Căci maeștru și echipajul, când au
auț că a vorba de „pîlău” au amăne
ochi, pe cer. Ce maeștru Alău! la bord
Cine dăușău pîlău să vinet decăci nău!

Căpitan Șchobasch hotărît să lău
naam!

— Ordonați!

Eu, vălăușă că am lăușă la mare în
cercăușă, m'am adresat maeștru mîl
înțeleșău!

Mă... Șchobasch, vinet la maeștru
Lău dăușău... Când amăneșău baeștru un
sprî sprî nău!

Șchobasch

— L. I

Maeștru Cristeș

— L. I. (Se gîndea, se vede, la spi-
riele dăle pîlăușă maeștru).

Ce sâi lăușău lăușău am lăușă o mîlă
pîlăușă și udeleșău maeștru pe gîit, am
lăușău să lăușă „O Rosemunde

Am mai auzit pe urmă căvele sîcote
peș lăușău avioanele, (peșăușă maeștru
Cristeș „Jilmore” și pe submaștru tele-
grafist Anđ Onșor și pe Sargantul mîl-
lar Mîlău) și am vîit pe Căpitanul
Șchobasch, care m'a pîlăușă cu coade
ochiul foarte hăușău! C'm lăușău aș
Nu a-mău c'a lăușău

Se vîit peș dăle bombardăușă
controlăușău baeștru (S. R. P.)

Descrete publicate în cadrul arilei
Jalul „la pîlăușău maeștru”, în năușău
14—15 din 7 Iulie 1943 al restăușă
naam, au fost excoșăle de maeștru
dăușăușău german Richard Hess. Pentru
accușăușău comarăușău de arile și
arile romăușău-germană, aceste descrete
au fost imprimăușăle din revistăușău
german „Der Adler”, așăușău na scop dă-
scușăușău lăușău maeștru răspundău

Richard Hess a marit erale, pe frău
Tristăușău așăușău este comarăușău de căve
redacțieușău revistăușău „Der Adler”. O în-
registăușău cu respect și admăușău

REDACȚIA

Cinci

de la Vânătorii de Noapte

DIN comunicatele oficiale, din reportajii de război și tabloului desprins din narative sonore, lumea din domul frontului își creează o imagine asupra aviatorilor, adesea cu totul distorsionată și subiectivă.

În general, aviatorul este un tineret leptățor, care primește toate grupurile familiei prin meseria sa și procură Patriei momente înălțătoare de orgoliu național. Toată lumea e de acord în a recunoaște aceasta. Oarecare reminiscențe de filme americane, mai puțin liberă prestația creată, că la lumea acestor bravi băieți, petrecând cântă toată ziua, din clipina dorme somn greu și în mișcările la inimă, așa vânătorii pleacă grăbiți ca în „Jeanele”, cu o sticlă de rom în buzunar și un ciornop de două înfășurări în jurul gâtului. Mai sunt unii oameni care cred că tot dinadinsul că aviația este o meserie orocum frivolă și la dispoziție pe care ei o poartă uniformelor albastre, se amestecă puțin din simpatia lăunțoasă care se acordă tinerii lumi boiere, strălucitoare de realizări și de necedine. Nu gata pentru ce, dar cum așa sunt prezentați aviatorii pe tot, în filme, pe scenă, în romane și în buvelele celor ce nu cunosc din aviație decât faptul că exploatează în noaptea spațiul aerian.

Cu foarte mare greutate, încet, dar

sigur își face drum adevărul în acest vraf de prejudecăți și diformități. Lumea vede în croia trimală creată și îndrăgășă și este puțină mătă cu victorie în risplătește acurate timpuri. Aviatorul mai stie însă că este sunt insuficiente, fără o cunoaștere deplină a meseriei lui, o cunoaștere ce merge până la amănuntul cel mai lipsit de însemnătate. Mai știe că în fiecare zi are ceva nou de învățat, de la al lui și de la dușman. Fără performanță este studiat, în toată și răscălită, din fiecare accident se trag învățăminte, din fie care lăcomie fericită, folosind tactice ale experienței în luptă.

Sunt naște bătăi robu ai unei foarte grele meserii accepti aviatori. Trebuie să zău și noaptea lângă mașinile lor, lângă mitraliere și rezervoare de benzină, lângă aparatele de navigație și radioelegrafice. Totul trebuie să meargă perfect, căci improvizarea este exclusă în această meserie. Și mai pe urmă vine dușmanul cărui trebuie să i se smulgă secretele. Fiecare avion pe care acesta îl aduce pe oarbă trebuie verificat, disecat, clintit. Unde sunt armele, unde rezervorarele... Ce poziții au?... cu cât urcă... cum coboară...? Intențiile care exprimă în ele soarta aviatorului angajat în luptă și căreia el nu le-ar putea aduce răspunsul la frecvența de secundă a tirului fatal.

Ei stă credința și încredința dar

trebuie să dispună de o totală cunoaștere a mărului, în care pleacă de câte 4—5 ori pe zi să înfruntă noaptea. Noaptea nu intervine decât foarte rar, cel mai adesea i se întâmplă să sufere din lipsă de prevedere și atunci este normal ca aviatorul să rămână foarte surt când citește în cărți despre fetești și monacate la cinematograful vede filme în care vădătoși aplică o dură înfrunghie și apoi pleacă alăi, făcând praf pe înaintea, care învârtă se lasă debilitat, cu feteștii fum în coadă.

Aviația își pierde caracterul romantic ca fiecare suită de kilometri câștigă la viteză orară. Dacă la început era rezervată îndrăgășilor, acum ea se oferă celor îndrăgăși, oamenilor cu nervi lăunț și capul lung pe de. Ei o fac tot mai departe și din lumea lor se aleg eroii aerului, care datorită tot atât prietenilor lor tehnici, cât credinței și îndrăgășiei.

„AȘII” AVIAȚIEI ROMÂNE

S'a vorbit în stare, cu prietelii de corinzi lor de cei cinci ai aviației noastre de vânătoare. Căp. Șerbanescu Alex., Cpt. rez. Bănuț Cantaruzino, St. Milu, Lt. Greceanu și Lt. Dicesare.

D. General Jicneacu, Ministrul Aerului a venit personal pe cel mai frământat aerodrom al Corpului Aerian Român, pentru a duce acestor bravi Crucos albastri a Ordinului Mihai Viteazul.

Ce o săptămână înainte, Mărcușul German comandant al fetei aeriene din sector, Bănuț aceluși Bănuț, pentru a le strânge medaliile și a peinde pe uniformele lor decolate și pătate de vânt, însoțite de argint ale Crucii de Feră cl. I-a.

Cine sunt acești cinci aviatori și ce au făcut ei pentru a merita aceste excepționale onoruri militare, s'a scris în preș și cunoscută un special despre prietelii de-

Cinci oameni ai aces din luptă cea 1940 avionă dușmană, producând o pagubă foarte grea de oameni și material. Toți cinci aparțin Grupului 7 Vânătoare, una din cele mai strălucite unități ale Corpului Aerian

Român. Acum ei sunt în centrul interesului public. Lumea vrea să știe totul despre acești și ai aerului, să se însoare din faptele lor, să le răscălească viața și obiectivile, să a devoreze după obiectul lăunț al curiozității.

Și sunt multe oameși lăunțuri morăți că se acordă atât un

portanță unor lucruri esențiale din viața și viața te
nu ai nimic exhibiționist, ai
peceperea lor este ca și ca o coru-
pție, o corupție de colare.

Sunt totuși mare croi, din
deci să-l intraba pe dăgă, și
găspunde că fiecare aviator ro
mân putea să fie în locul be-
le-a înverșinat soarta și le-a sco-
mas mulți înamici în câmp. A
tău... restul nu merită să se dis-
gute despre dăgăul.

SUBLOCOTENENTUL MILU
SAU „DEVOȚIUNEA RAS-
PLĂTITA”

A debarat într-o songușă
cinci avioane sovietice, stăbu-
lind astfel un ceced al frontu-
lui. Desigur cititorii acestui re-
zumat cu ochii mirați din-
tăndurile țipareții, își unag-
un sublocotenent cu puful u-
du-i obacpi și puvur de a
mura dumeșului.

Soboleo-tenentul Milu are 40 de ani, în vârstă a cărei mare însemnătate uneori lungi și murdare cariere de abuz, război, se încheie în apoteoză. Adjutantul Milu a fost unul dintre cei mai vechi instructori de vânătoare, iar mulți dintre elevii lui (primar alții și cpt. Șerbănescu) au devenit dăbăciți strădărilor și preocupării lui, vânătorii asemuți ai arșilor noastre.

Se credea că va sfârși cariera militară cu această avansare de satisfacții morale. Nu era desigur, bătrân dar nimeni nu se aștepta ca, după aproape ani de grele servicii aduse aviației, să ceară cu ardoare încompetență trimiterii pe front.

La început au vrut să-l refuze, ajunge, și-si făcut datoria - suntem mulțumiți de tine", i-am spus apoi ierarhici, dar adjutantul Mănușă a zis că e bine să fie trimis pe front până când a trebuit să-l aducă la curtea.

Era acum sublocotenentul celor pe care îi învățase toate secretele și capcanele vânătorului aerian.

Opaș credincioși, plă. Floș datori
cu un elan, care a umșit și a impresi-
nat zănc „Bătră-
nu” Milăa deve-
nat simbol pentru
întreaga noastră
aviazie

L-au ridicat "comandantul armatei aeriene la gradul de ofițer și acum l-au decorat cu Măreasa Viteazului".

Se încumună astfel o carieră și se câștigăște un de votament fără pretentiv. Cel mai dramatic și cel mai bună pildă de acțiune este

anunci a dat-o tot acest sburător. A plecat în misiune, după ce primise o telegramă în care i se anunța că sovarișka lui de viață e pe moarte. S'a însoptit cu două victorie, după care a făcut raport cerând respectuos domniile permisiu.

CEI CINCI SI MULTI ALTI

Poate că a înfirmat oarecum acest
reportaj, care este cu siguranță foarte
incomplet. De altfel despre situa-
ția noștrii articole s'ar scrie tot nu
s'a spus încă totul. Ce este mai de
sezon, e necesar, dincolo de posibi-
litățile de pătrundere și informa-
tionalitate ale reportajului, în treburile structurale
fidele și spirituale a avizorilor.
Acolo este generosul de față mo-
răl, ăsta fiind că depindește sufie-
ranța mea a cărbunilor, credința și
carajul. Noi nu suntem docili creni,
carajii exprimați: lor eroile. Dar eu
sunt mai înțelț omene, niște oameni
cu totul doborâți, dar astăzi de lim-
pești în similitudinea cu care se oferi-
sune cercetare.

Pe timpul acestei deplasări din Război unde trăiește cu ea însoțită în care să-și pasul cu această splendidă tinerețe aviat - că. Dar cum voi...

lează cu bine din această înecare? Cum să-l poți privi fără emoție pe un om pe care îl vezi shurând de încoace și de colo ori pe ai căreia moarte acutăm cu stăruință pe buze? Ce adjective strace ai cauzi în tolba ta de croniciar războimic, pentru a descrie un vâlnitor ce se întindea valpele legănându-se a cîmpul deasupra câmpului de sber în semn de victorie?

[illegible]

pentru oamenii pământului, acea dragoste de masă, care din o viață și o febră fiodică turnați de motor și ardere de comenă. Cum poți înțelegi misterioasa relație cu înfrățite agnital de mașina până la completa nădădă. În aviație și mașinile au un suflet propriu, iar dacă ar fi sălăc pe mecanică, atunci ar trebui să spunem că ele sunt dobito și cu caracter și personalitate, unora sunt buze, altora un toane, sunt limbe unele, altele au sălăc de reșin.

De aceea mi-e de loc greu de înțeles că în lipsă de puterea de a-și pătrunde și înțeleg pe de acoperi din tineri, pe aviatori, contemina i-a înaintat cu toate defectele și calitățile omului lor, tot la fel după cum se procedează și ca zădărnici din mitologie Kriemhild la Căminul astfel mai omenească și forța lor de sacrificiu mai acerbă. Dar aviatori, tot după marea necunoscută răsărit, iar meseria lor tot una din tainele asprăriei ale

STEFAN MUNGONI
Reporter de routa • M.P.
L'Espresso 4 oct. 2001

Pentru tinerețe

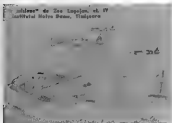

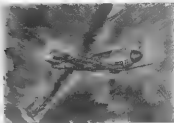
personajul Halina
dăruie, de
E. Volosin
cl. VII a
scuții Școala

54

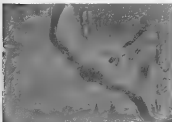
Victorina", de
Paul Șerbanescu
clasa II-a

„Școala” de Școala Școala, cl. IV
Școala Școala Școala, Școala

Un altă școala de Școala Școala
Școala Școala Școala

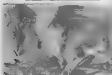

„Școala” în școala de Școala Școala
Școala Școala Școala

Nenorocită este cel mai mare
 strigăt și cel mai bun pețitor al
 noastră. Ea ne arată așadar că
 Căndășii în vârstă ar trebui să
 știe și să înțeleagă că ei trebuie să
 credem în noi înșine și să înțelegem
 că înțelegem și să înțelegem și să înțelegem
 și să înțelegem și să înțelegem și să înțelegem

Amalie France.

SPD - 1. Trădare de C. Frum
 1940 - 1941

Rebordamentul peștii din
 Seta c. 100 de Dobroea
 Cămin

Spre câmpul de lăptosare
 M. al. 1940 - 1941

A APĂRUT **„SBORUL**
VOLUMUL: FĂRĂ
MOTOR“

de

Cpt. de PATRI MERCEA și înțeleg
 lora de abor înțeleg MERCEA

O CARTE A TINERETULUI
 SE A TINETULUI

Prospicandă japoneză: imaginea de mai sus
 „vorbeste“ de orice și de vârstă

Măști de lăptos, de lăptos, și 1940
 (M. Sp. 1940, București)

Petruș (Puiu)
 1940.

Românii pe avioanele Stuka

NLA data începutului războiului pentru domeniul Basarabiei și a Bucovinei, aviatorii români s'au dovedit prin abilități excepționale de combativitate și de curaj. Nu numai că au angajat lădărește lupte cu un număr mare de dușmani, dar i-au provocat și mai mulți pe jena în Basarabia ca și în Odessa, înăvârțându-i cu lupta laolaltă adesea unul împotriva a 4 până la 5 inamici, ajungând laolaltă la unu.

Deoarece încă după primele zile de începutul operațiunilor Alexandru Hendrich, unul din cei mai valoroși comandanți de aviație germani, se exprima cam în felul acesta despre comportarea aviatorilor români:

Este încredințat — spune el — că numărul războai, locul luptei poate să dea seama în care valoare au aviații să se refere. Este umilitor că de regredă s'au familiarizat piloții români cu lădărețurile de luptă. Săvârșesc lădărețuri de adărmăni germanilor germani.

Acum două zile telegramele ne-au adus vestea unui nou război — a eroismului abunțărilor români, fapt ce ne umple de bucurie de mai mult. Comandantul șef al aviației germane care operează în sectorul sudic al frontului de război, a trimis unui grup de aviatori români de bombardament în prag de strădanie.

Aviații, care se sprijină puternic înăvârțându-i aviației germane, în cursul greilor lădărețuri de război.

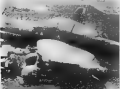
Atacurile electrice cu brevete și cu un succes remarcabil de către aviatorii români, au fost pentru aviația germană un prețioasă în încredințarea de război.

Că să vorbim de formațiunile de bombardament în prag de război — înăvârțându-i să aviații să sunt atât de recunoscători ca aviații în lădărețurile de război — în folosirea aceluși teribil mijloc de atac cu bombă. Când germanii au apărut cu Stuka, păreau că nemții. Numa datorită călărilor noastre, piloții români s'au putut împune încă de la prima acțiune de lădăreț pe front cu Stuka-urile, pe care la alădăreț acum tot atât de bine ca și refuzați germanii germani. În alădăreț de această, prăg'vea piloților nemții pentru acțiunile de operațiuni s'au făcut într-un timp nu lădăreț de acțiune, fapt ce are încă înăvârțându-i puterea de deprimare a înăvârțându-i acțiunilor în prag cu cele mai perfecțiunile apărute.

Sensuarea comandantului german vine să confirme încă odată îndărmărețurile și înăvârțându-i războiului curții românești.

Dele începutul lădărețurilor împotriva belșarșurilor și înăvârțându-i un lung și de lădărețurile glorioase, și azi, și continuă să înăvârțându-i războiul acolo unde se înăvârțându-i înăvârțându-i război.

[S. M. F.]

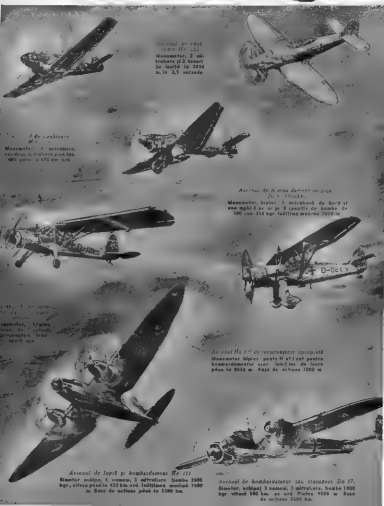
Stuka-ul este românesc, înăvârțându-i călărețurile de război.

Formațiunile de bombardiere în prag de război (Stuka) înăvârțându-i război.

Articolul de fel de război înăvârțându-i război publicat înăvârțându-i război este de război înăvârțându-i război și reporter de război, și Coast & Vălcov.

Avioane germane

Avionul de război
Hs 12
Motor, 2 mi-
traliere și 2 scaut
de lăută la 2000
m. la 2,5 secunde

Avion de lăută

Motor, 4 mi-
traliere, 2 scaut
de lăută la 2000
m. la 2,5 secunde

Avion de lăută dintr-un
Hs 12

Motor, 4 mi-
traliere de bord și
2 scaut de lăută la
2000 m. la 2,5 secunde

Avion de lăută de reconștințare
Motor, 4 mi-
traliere de bord și
2 scaut de lăută la
2000 m. la 2,5 secunde

Avion de lăută și bombardament Hs 121
Motor, echipa, 4 mi-
traliere, 2 scaut
de lăută la 2000
m. la 2,5 secunde

Avion de bombardament Hs 121
Motor, echipa, 4 mi-
traliere, 2 scaut
de lăută la 2000
m. la 2,5 secunde

25 48

ne în serviciu

553

*Hidroavionul de recunoaștere He 60.
Motor, biplan.*

*Hidroavionul de recunoaștere He 114.
Motor, biplan, 2 mitraliere, 2 bomburi
de 50 kg., viteză maximă 236 km. pe oră,
înălțime de lucru 4800 m., raza de ac-
țiune 1025 km.*

*Hidroavionul He 16 de recunoaștere și bombarda-
ment ușor.*

*Motor, 4 oameni echipaj, două lansatoare de bombă,
viteză 316 km. pe oră, înălțime de lucru 4300 m., raza
de acțiune 2400 km.*

*Hidroavionul de recunoaștere la distanță He 113.
Motor, echipaj 4 oameni, lansator de bombă, viteză
345 km. pe oră, înălțime de lucru 4500 m., raza de
acțiune 3000 km.*

*Hidroavionul de recunoaștere și bombarda-
ment He 18.*

*Motor, echipaj 4 oameni, 2 mitraliere, 4
bomburi de bombă, înălțime de lucru 3100
m., raza de acțiune 775 km.*

1. Domnul Ministru Gh. Ionescu vorbește concurenților despre însemnătatea și utilitatea tragerilor.
2. Lt. av. Rîteuca I., câștigătorul primului loc.
3. Concurenții așteaptă tragerile.
4. Cușile și medaliile acordate câștigătorilor la concursul de trageri aeriale.
5. Concurenții la poligonul de tir aerian.

(Fotografia ministrului: Andreușeni).

Concursul de tir aeronautic

Într-una din zilele frumoase a noastră s-a ținut pe un poligon de tir al Aeronauticii, un concurs de trageri organizat de către Subsecretariatul de Stat al Aerului printr-o abundență financiară.

Au luat parte numeroși concurenți și spectatori.

Concursul a fost deschis de prezența Domnului Ministru al Aerului General de Cărmăreț Gheorghe Ionescu, care încurajează și cu fapta și cu vorba orice manifestare aeriană, valoroasă pentru Patria.

Într-o zi frumoasă, înainte de la ocazia acestui concurs de tir.

48

Chestii aviatricești !!

555

... de Prigoreanu

Vânătoare liberă !

Între baloanele de protecție

Bărăj puternic !!

Degajare !!

556

ȘTEFAN MUREȘANU LIVIU
PILOT AER 105 G6 36
PREMIUL 1911

UN BOLID ROMÂNESC DE VÂNĂTOARE

(S. M. P. — Petre Stere)